

مقدمه ای بر طب سنتی

قدمت استفاده از گیاهان و داروهای طبیعی به ابتدای خلقت انسان بر می گردد. بشر برای رفع آلام خود همواره مهمترین ابزار که در اختیار داشته، مواد موجود در طبیعت بوده است و این روند هم اکنون نیز با تمام پیشرفت تکنولوژی ادامه دارد. اوجگیری دانش بشری در امر تحقیقات و به دنبال آن ساخت داروهای پر قدرت شیمیایی موجب غفلتی چند از مقوله گیاهان دارویی و طب سنتی گردید. اما ظهور عوارض جانبی شدید داروهای شیمیایی و شیوع بیماریهای سخت علاج، نظیر بیماریهای خود ایمنی و... موجب روی آوری مجدد مردمان به مکاتب دیگر درمانی گردید. بطوریکه اهمیت این موضوع برای سازمان بهداشت جهانی نیز پوشیده نماند و پروتکلی برای ساماندهی طب های مکمل و جایگزین به تصویب این سازمان رسید. سازمان بهداشت جهانی (WHO) در سال 1978 و سپس در سال 2002 میلادی، بیانیه ای در زمینه طب سنتی منتشر کرد که طی آن طب سنتی را اینگونه معرفی می کند:

«مجموعه تمامی علوم نظری و عملی که در تشخیص طبیی، پیشگیری و درمان بیماری های جسمی، ذهنی یا ناهنجاریهای اجتماعی به کار می رود و به صورت گفتاری و یا نوشتاری از نسلی به نسل دیگر انتقال یافته باشد»

در کشور ما نیز از آنجا که طب سنتی، داروهای گیاهی و طب مکمل واژه هایی هستند که سال هاست در نظام سلامت ما حضور گنگ و نامشخصی دارند و نیاز به ساماندهی آنها احساس می شد و از طرف دیگر در روند پیشرفت های جهانی پیروی از رهنمون های سازمان بهداشت جهانی امری اجتناب ناپذیر می نمود، مقدمات راه اندازی و تصویب رشته طب سنتی در سال 1385 در وزارت بهداشت فراهم گردید. چهار دانشگاه علوم پزشکی تهران، علوم پزشکی شهید بهشتی، علوم پزشکی ایران و شاهد برای جذب دانشجویان اعلام آمادگی کردند. با حمایت رئیس دانشگاه علوم پزشکی تهران نخستین دانشکده طب سنتی ایران در دانشگاه علوم پزشکی تهران در سال 1386 افتتاح شد. این واقعه برگ زرینی گشت که به گفته بسیاری از صاحب نظران، مجوز ورود تفکرات ابن سینا ها و رازی ها پس از سالها به دانشگاههای علوم پزشکی گردید.

اداره امور سلامت و تندرستی در نظر دارد اطلاعاتی را در راستای این طب (سنتی) و انواع داروهای گیاهی در جهت ارتقاء سطح آگاهی و همچنین استفاده بهینه آن در اختیار کاربران گرامی قرار دهد به امید اینکه این اطلاعات مثر ثمر واقع گردد. (93/5/20)

